

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.

Obseg: Naznanilo. — Naravni in umetni roji. — Bolezni dreves. (Dalje.) — Naši dopisi. — Vprašanja in odgovori. — Raznoterosti. — Oznanila. — Imenik.

Naznanilo.

Dne 3. aprila t. l. ob 4. uri popoldne bode v Lescah pri Krištofu občni zbor našega društva.

Predložil se bode letni račun za leto 1885.

Na to razni nasveti in pogovori.

K obilni vdeležbi prav vljudno vabi

odbor.

Naravni in umetni roji.

(Spisal Iv. Jurancič.)

Kakor je že večkrat kdo vprašal, kaj bilo bi prej, ali jajce ali kokoš, tako se je tudi že stavilo vprašanje, ali bi bil roj prej ali starec, ker je gotovo tudi vsak starec najpoprej roj. Iz rojev postanejo toraj starci, kateri spet roje oddajo. Po tem takem tekajo tudi v čebelnem življenji vse prikazni in spremembe v krogu; v geometričnem pomenu pa, kakor je znano, nima krog ne začetka, ne konca, toraj povsod tam, kjer nastavimo, je tudi začetek. Ker je pa tukaj predmet našega govora ravno ta začetek čebelnega življenja, storimo bolje, ako v tem redu ostanemo, da si mislimo roja prej bivšega, kakor starca. Tukaj hočemo toraj o raznih vrstah ali sortah rojev nekoliko pregovoriti. Gotovo je to že skoraj vsakemu znano, vendar toliko omenimo, da celo ne izostane.

Roj je čebelno ljudstvo, katero z matico svoje dosedanje stanovanje zapusti, da bi si poiskalo novo prebivališče in ustanovilo novo družino ali družbo.

Silni roj imenujemo, ako celo ljudstvo zapusti svoje staro izdelano (s satovjem napolnjeno) stanovanje vsled sile, katero mu glad, nesnaga, molj ali nespособnost prebivališča pouzroči. Slabo ljudstvo zapusti večkrat panj, če nima zalege, zlasti zadelane.

Pravi, naravni roj je pa ljudstvo, ktero pride iz močnega, polknatega panja takó, da le en del čebel z matico panj zapusti, drugi del pa ostane še v panju. Ljudstvo, od kterega tak roj pride, imenuje se starec.

Pri naravnih rojih razločujemo spet: prviče, drugiče, tretjiče, devičnike itd. Prvič je prvi roj, kteri sè staro rodovitno matico zapusti panj in se vzdigne na svojo samostalnost. Drugiči, tretjiči, itd. so pa roji, ki sledijo po prvičih in imajo vsi mlade, še neoprašene matice.

Kakor je znano, so matične celice istinski uzrok, kteri prežene matico, koja potem s pridruženim delom čebel kot roj panj zapusti. Kje pa ima ta povod ali nagon k rojenju prav za prav svoj začetek? — Toplo, nekoliko vlažno vreme je čebelam najbolj ugodno, takrat naj bolj leté in tudi največ naberejo, ter matica veliko zalege nastavlja. Ljudstvo se zelo množi in urno dela satovje, tako, da je panj v nekoliko dnevih poln. Vsak dan prileze več mladih čebel iz satovja in v kratkem času je panj tudi s čebelami napolnjen. Vsled tolake množice čebel in njih neutrudljive delavnosti in gibanja doseže gorkota v panju že visoko stopinjo. Ta gorkota, kakor tudi prirojeni nagon, napeljuje potem čebele k nastavljanji matičnih celic, ktere matica pri takej enakomernej gorkoti in stanovitni paši hitro z jajčici zasede. Kadar so pa enkrat te matične celice zabubljene (zadelane), nima matica več miru v panju. Neprenehoma drvi sem in tja, bojé se, da bo morala prepustiti kraljestvo svoji naslednici. Vsled tega nemira dobijo čebele veselje k rojenji, kar se potem zgodi, kakor hitro vreme dovoli.

Natančni čas rojenja prvičev se ne dá gotovo določiti in spoznati. Drugiči in tretjiči zamorejo se pa celo zanesljivo pričakovati, ker z znanimi glasovi „tí tí“ in „kva kva“ svoj prihod naznanjajo. Še celo posredovati in odločiti dá se čas takemu roju. Ako hočemo to veselje imeti, da bi ravno na dan sv. Janeza (24. jun.) roja dobili, odvezamimo kakemu močnemu panju matico, pa ne, da bi ga drugače oslabili. Čebele bodo hitro nastavile več matičnih celic na delavčno nezadelano zalego, iz ktere se že 10. ali 11. dan prva matica izvali.

Mislím, da bilo bi celo nepotrebno popisovati, kako se ravna z rojem, kadar se vsede, kako ga vsajati itd., ker je to gotovo vsakemu predobro znano. Akoravno vsajanje in daljno oskrbovanje roja ne zahteva nikakove posebne umetnosti, vendar vzročuje večkrat sitnosti in zadrege. Marsikdo si veliko prizadeva in poskuša roja, ki mu je ubežal, poiskati in vjeti, ter noče vzeti rojev, ktere bi dobil veliko ložje, ako bi svoje močne panje, kterih čebele leno pred žrelom leže, hotel deliti. V tej reči so pa ljudje še preboječi in malo skušeni, in vendar le ta sme se imenovati čebelar, kdor pomnožitev svojih panjev prav in umno ravna, tako rekoč: v rokah ima, pospešuje ali zadržuje, ne pa, da bi pustil vse po slučaju in po volji čebel, ktere mnogokrat ravno tedaj ne rojijo, ko bi bilo dobro; in spet rojijo, kadar je njim in njih gospodarju škodljivo. Ako še potem premislimo vse težave in sitnosti, ktere nas zadenejo, kadar še kteri roj pride, da po dva vkup vsedeta, da pade kteri na drug panj, da se celo nerodno in neprilíčno vsede, da se matica zgubi, slednjič da še se vzdigne in odide, takrat ne bodemo čakali na negotove roje, temveč narejali si jih bodemo sami, kakor hitro ugoden čas pride. Se vé, da zamore to le ta storiti, kdor reč dobro razume ter celo naravo čebel v glávi in v rokah ima. Kdor pa tega ne zna in ne ume, ter je preboječ, naj rajši pusti in čaka naravnih rojev, da si vsaj dobrih ljudstev ne poškodeje.

Trditva, da je rojenje kot naravni način množitve bolji, kakor umetno delenje ali preganjanje, ni popolno resnična. Gotovo nikdo nima čebel zavolj njih samih, da bi živele celo po svojem poželenji, ampak zavoljo koristi in veselja, kterega obilno uživamo, ako z njimi prav ravnamo. Kmetovalec tudi ne pusti svojih domačih živali po njihovem nagonu. Pri nekterih zadržuje pomnožitev, da bolj močne in popolne dorastejo; drugim odvzame celó zmožnost plemenja, da so voljniše za vpreganje in sposobniše za pitanje. To pa, mislim, bi le bedak mogel trditi, da to ne bi bilo prav, ker je naravi nasprotno. Ravno tako napačno je tudi sodbe sklepati zoper umetne roje. Razvidno je, ako se v pravem času stori, da se izleže več matie, leže se potem tudi več jajčic, izvali več delavk, ktere potem v dobri paši tudi več naberejo.

Kakor se drevesa na več načinov zlahkajo, tako je tudi več načinov, po kterih se množijo čebelna ljudstva. K temu je najprej potrebna rodovitna matica ali vsaj mogočnost, da se matica izvali in oplemeni. Matica sama pa ne more celega panja (ljudstva) ustanoviti, temveč mora jo primerna množina delavk obdajati; ni ravno potrebno, da bi bilo njih število od začetka zelo veliko, posebno pri zgodnjih preganjavcih, ker se jim lahko s časoma s pridevanjem čebel ali zadelane zalege pomaga. Mnogo čebel za umetne roje dobi se, kadar so panji že bolj močni; že na panjevih durih in na stenah jih je mnogo, ktere lahko pometamo ali zajemamo s škatljico in jih devamo v prazen panj, potem pa spoljubno preganjavcem razdelimo. Veliko čebel leži leno brez dela pred žrelom v vročih dnevih, kterih ne moremo bolje porabiti, nego za umetne roje. Z dimom jih lahko veliko naženemo v prazen prostor panja, kjer jih prav lahko zajemamo. Tudi pri raznih drugih opravilih, posebno pri odjemanji medu, dobimo čebel za umetne roje ali za pridevanje slabim panjem.

Bodo li pa te čebele tako narejenim rojem ostale? — Gotovo, — do prihodnjega jutra ali vsaj do prvega lepega, solnčnega dneva; potem bodo pa šle na svoje staro, navajeno mesto, ravno tako, kakor če od soseda goloba kupiš in ga preneseš v svoj golobjak.

(Dalje prihodnjič.)

Bolezni dreves.

(Dalje.)

3. Bolezni na lesu.

a) Rak. Med vsemi sadnimi drevesi so posebno jablani najrajši podvrženi tej bolezni. Spozna se rakova bolezen, ako ima drevo na stebalu ali pa na vejah klobasaste, vozlate izrazke, ki imajo v sredini pikast les, kar se vidi, ako se izrastek, ki včasih tudi razpoka, prereže. Drevesa z rakovo boleznijo poženejo le malo perja, ki je včasih rumenkasto-zeleno, veliko suhega lesa, razpokano kožo in mnogo, a slabega, nedoraslega sadja.

Ako je drevo prej bilo bolno in se bolezen ni prav odstranila, pritegne navadno rakova bolezen. Velikokrat nastane tudi iz drugih vzrokov brez poprejšnje bolezni. V tem slučaju oboli drevo zaradi sledečih vzrokov:

- a) če sok ne more prosto krožiti po poedinih delih drevesa,
- b) če se drevesu neprimerno gnoji,
- c) če je zemlja za ono drevo nesposobna.

Sok zastaja navadno zaradi tega, ker se je hitro rasteči divjak požlahtnil s cepičem, ki počasi raste; ali pa, ker se je kasno sadje požlahtnilo s cepičem zgodnjega sadja; slednjič, ker se je pri veliki muževnosti drevo pri cepljenji ali pa snaženji prehudo ranilo.

Posebno frišni gnoj, ki je še nesègnjit, je velikokrat vzrok rakove bolezni, n. pr. ruževina, mrtva živina i. t. d.

Ako je zemlja premočvirna, premrzla, ako jej primanjkuje potrebne gorkote, tedaj nastane lahko rak. Vzrok je treba tedaj najprej poznati in odstraniti.

Frišni gnoj, ki se še okoli drevesa nahaja, naj se odstrani in s sègnjitim mešancem nadomesti. Iz premokre zemlje naj se nepotrebna mokrota odpelje, ali pa naj se drevesce v primernejšo zemljo presadi.

Za vzroki se mora tudi bolezen odstraniti. Rak naj se globoko do zdravega lesa gladko izreže; ko se je rana nekoliko posušila, naj se s kotramom namaže. Ako nastanejo pri izrezovanji globoke rane, naj se kotram z zemljo pomeša, ali pa s šutnim pepelom, da se klej naredi, s katerim se rane zamažejo. Ta klej (kit) je tako močen in trajen, da skoro vedno ostane.

b) Smolika. Raku zelo podobna bolezen je smolika. Pri črešnjah posebno in marelicah se ta bolezen nahaja. Sok, ki se nahaja v drevesih, se spremeni v gumo, ter leze pri koži ven in se strdi. Drevesa dobivajo to bolezen posebno vsled tega, ako se velike rane slabo zacelijo, tako, da teče za časa velike vlažnosti sok iz njih. Tudi vreme ima velik vpliv na to bolezen, posebno kedar se toplo ali mokro vreme naenkrat spremeni v mrzlo in suho. Pri koščičastih drevesih se sok zelo spremeni v gumo, ki zleze iz za kože na dan. Bolezen nastane tudi vsled močnega gnojenja ali pa premočne zemlje, ker dobivajo korenine preobilno hrane in se vsled tega sok pomnoži. Drevesa, ki trpé na tej bolezni, ostanejo sicer lahko dolgo časa, vendar se ne da tajiti, da opeša s časoma drevo vsled preobilne zgube redilnega soka, tudi sadje se le slabo razvija. Najbolj škoduje bolezen breskvam, mora se torej hitro odstraniti. Smolnikasta mesta naj se z moko cunjo ali mokrim mahom povežejo, da se guma raztopi; mesta naj se potem večkrat sperejo s krtačo, pomočeno v lugu ali frišni vodi.

c) Gnjliloba stržena. Ta bolezen nastane navadno vsled slabega oskrbovanja. Ako se rane, ki jih je drevesce dobilo pri pomladenji ali precepljenji ali pa, kedar veter ali sneg veje odlomi, ne zamažejo dobro s kotramom ali drugim primernim mazilom, tedaj vplivata zrak in mokrota preveč na nje in gnjliloba se pri rani kmalo prikaže. Od rane se gnjliloba dalje širi do sredine stebila, stržena, ki začne tudi gnjiti. Votlina, v kateri se gnjliloba nahaja in mokrota nabira, se od spodej prevrta, da izteče vsa mokrota iz nje, od zgoraj pa se pokrije z desko, da ne more več mokrota v njo. Ko vsa mokrota odteče, napolni se vsa votlina z raztolčenim ogljem ali pa s premogovim pepelom in z desko pokrije. Dobro je tudi, ako se ves gnjili les izreže, in rana z apnom in cestnim blatom, cementom ali pa s kotramom, ki je z zemljo pomešan, namaže.

d) Oslabljenje stebila. Velikokrat se posebno pri koščičastem sadji zgodi, da se steblo primeroma z vrhom ne razvija, nego da zaostaja v razvitku; in tako je tudi z rodovitnostjo. Drevo ima pretrdo in zategljivo kožo, tako da se les pod njo ne more razvijati; vsled tega ne more drevo tudi vrhu oddajati dovolj potrebne hrane. Temu se najložeje s tem pomaga, da se na pomlad, in sicer pred, nego postane drevo muževno, naredé z ostrim nožem zarezé okoli stebila. Vsled zarezé,

ki se kmalo posuši, nastanejo mali jarki, ki storijo, da se steblo potem lahko razvija, kar se iz tega pozna, da so one zareze vedno širje; kajti razteguje jih razvijanje lesa pod kožo. To delo imenujemo narezovanje dreves.

e) Suhost vrha (zlatenica). Velikokrat opazimo, da postane v poletju na vrhu dreves perje rumenkasto. Mladike ne ženejo več tako, vidoma hirajo, kmalo popolnoma poginejo. Drevo je začelo pešati, primanjkuje mu hrane. — Mladike na vrhu drevesa dobivajo navadno največ hrane iz korenin; če je ne dobijo, — zgrabi jih sušica. Kje tiči vzrok bolezni? Najbrže so pririle korenine v zemlji do trde plasti, do skalovja, ali pa do nerodovitne zemlje, ki nema hrane za sésalke; a tudi preobilna mokrota, ki se v plasti nahaja, je večkrat temu kriya.

V prvem slučaju ni mogoče staremu drevesu tako lahko pomagati; izkopavanje bi zahtevalo preobilno stroškov. V drugem slučaju pa naj se preobilna mokrota odpelje; to se zgodi, ako se okoli drevesa naredé jarki, v katere se preobilna mokrota steka. Razvidno je iz tega, da je zelo važno, da se prej, nego se drevo sadi, zemlja dobro pregleda.

(Konec prihodnjič.)

Naši dopisi.

Iz Stare vasi pri Postojini, dné 13. svečana. Dobro prezimovanje čebel je zares mojstersko delo pri čebelarstvu, ter potrebuje izkušenega čebelarja. Mnogo se bere v čebelarskih listih, da je treba čebele za zimski čas dobro odeti, in jih proti mrazu zavarovati. Ali ravno v tem se tudi mnogi čebelarji v svojo škodo pregrešijo, ako čebele za zimski čas preveč odenejo. Vsaj tako sem se jaz letošnjo zimo pri prezimovanji čebel močno goljufal.

Prezimoval sem 70 plemenjakov v čebelnjaku; kakor po navadi sem jih tudi dobro odel. A na kar sem premalo ozir jemal, bilo je to, ker sem v jeseni od 40 panjov vse čebele pri življenji pustil in jih plemenjakom dodal. Vsakemu panju se je ljudstvo na ta način za polovico pomnožilo, vsled tega bilo je čebelam veliko pretoplo. Proti koncu prosenca so močno šumele in iz panjev silile. Proti temu ni bilo družega pripomočka, kakor da sem zadnji dan prosenca čebele odprl, da so se zunaj panjov osnažile, ker nikakor niso bile več zmožne blato še na dalje zadrževati. Ko sem imenovani dan čebele odprl, so večinoma zunaj panjev na končnicah sedele. Pri življenji ostali so vsi panjovi. Ker ni bilo mogoče čebelam izlet še na dalje zabranjevati, sem 50 panjov dné 5. svečana v Ipavo na zgodnjo pašo na risje peljal.

J. Sajevic.

Izza Mžaklje. Na svečanovo in šuščevo vreme se pa človek res ne more zanašati. Svečan je precej v začetku začel noreti in nam sneg ponujati. Posilil ga je nekoliko, a posebnosti ni bilo. Kar pa se po sili zgodi, nima posebne veljave, tako se je tudi v svečanu padlemu snegu zgodilo. Mraz je odjenjal, menda ga je cvrtje pustnih „flancovtov“ pregnalo, ker je ravno takrat solnce obilo toplih žarkov na zemljo pošiljalo ter izvabljevalo čebele iz panjov. Pustni pondeljek bil sem pri čebelah, ta dan odprl sem vse panjove spredaj. Pri takem pregledovanji sem zapazil, da so čebele že nosile hlačice domov. Brale so teloh, ali kakor pri nas pravijo „kurico“. Dober teden pozneje nosile so že silno pridno. Svečanovo slabo vreme v začetku spremenilo se je v poznejšem času v prav lepo.

Minulemu svečanu nasledovati hoče sušec. Ta mesec je gledé vremenske stanovitnosti na slabem glasu. Pri nas posebno pazijo na god 40 mučencev, katerih spomin se obhaja dné 10. sušca. Ta dan, pravijo, določi vreme 40 dnev, t. j. kakoršno je vreme ta dan, tako bo 40 dni za tem. Opazoval sem, kakošen bo isti dan. Zjutraj bilo je megleno, dve stopinji toplote po R. V sredi dopoldneta megla zginé, in pokaže se nam solnce, ter prav gorko obseva zemljo. Opoludne grem k čebelnjaku malo pogledat. Ko že kako dobro četrť ure okrog čebel stopam in panjove pri sprednji končnici odpiram, polasti se me radovednost kako je v panjovih. Začetkoma mislim samo kaka dva panjova pregledati, a ko delo pričem, potrudim se, ter kolikor hitro mogoče vseh 14 panjov pregledam in osnažim. Pregledovanje me je zadovoljilo. Vse je v redu. Čednost sploh velika. Zapazil sem že trotovo zalego zadelano. Satovja že precej novega. Medu imajo še vsi panjovi dovolj. Jeden tukajšnjih čebelarjev mi je pravil, da je drugi dan že opazil izležene trote. Dobro znamenje, toda prezgodaj! Vreme ni tako ostalo, temveč se je v prav neugodno spremenilo. Sv. Gregor, prvi kmetski pomladanski dan, jel se je v meglo zavijati, iz katere je dan pozneje začel sneg prav viharno naletovati. Vso noč ga je neslo in vrtilo, da ga je zjutraj že ped debelo pokrivalo kopna tla. Danes, t. j. pondeljek po sv. Gregorju, ga še ves dan vsipa in nosi, kakor bi se božič naznanjeval. Zima in gosposka ne prizaneseti. Res, da ta sneg ne bo dolgo ležal, pa za čebele bo vendar predolgo, če prav ga v enem tednu spravi. Kako dolgo se bo držal, sporočim prihodnjich.

—g—

Iz Brusnic. V zadnjaj številki ste nam prav lepo opisali, koliko koristi nam daje lepa slovanska lipa. Škoda, da nam tako malo časa cvete.

Mnogo hrane čebelam daje tudi kostanj. Od nas nosijo nekateri čebelarji o kostanjevi paši svoje čebele k Vlahom, ter precej težke panjove domov prinesó; vendar je noša čez visoke Gorjance jako težavna in nevarna.

Nemški čebelarji tudi akacijo k dobri čebelni paši prištevajo, le škoda, da je v naših krajih tako redka.

V Lipskem izhajajoči čebelarški list: „Bienen-Zeitung“ priporoča, neko posebno akacijo, imenovano „Robinia pseudoacacia semper florens“, ktera od začetka junija do konec septembra cvete. Navadni akaciji je čisto jednaka, samo, da neprenehoma cvete, tako da je večletno drevo, vse poletje v cvetji, in ga čebelice obletavajo. Celo iz ajdove paše pripeljane čebelice še dovolj živeža na njem dobe.

Navadna akacija se da s to požlahtniti, in že enoletno cepljeno drevo cvete celo poletje. Cepiči te akacije, dobivajo se pri „Alojziju Henglu v Lainzu pri Dunaju“, po 10 novčičev komad, za 3—4 akacije pocepiti.

Neki čebelar z imenom „Pötsch“ je pocepil 12 akacij, ktere so pognale do meter visoke mladike ter cvetele celo poletje. Tudi od družih nemških čebelarjev se poskušnje o tej akaciji jako pohvalno omenjajo.

Ker je ravno zdaj čas cepljenja, naj bi se tudi slavno naše čebelarško društvo preskrbelo za cepiče ter napravilo poskušnjo v tej zadevi, in v svojem cenjenem listu o vspehu poročalo. *)

..... n.

*) Bodemo poskusili; še večkrat nam kaj pošljite. Prosimo!

Ured.

Vprašanja in odgovori.

4. *Vprašanje:* Kaj je storiti s panjem, v katerem je bila gnjiloba (gnjilobne čebele)? (J. S. v St.)

Odgovor: Ako je panj že slab, razpokan in od lesnega črva sneden, t. j. že lukenjčast, je narbolje, da se sežge. Če je pa panj še dobrega lesa in so deske (dilje) tanke, naj se pa panj z vrelo vodo dobro izmije in izpere, potem pa dobro posuši. Dobro je tudi, če je mogoče potem vse deske obrniti, to se pravi, da so notranje strani zunaj. Pri panjovih, ki so iz dobrih in debelih desk narejeni, je pa najbolje, ako se na novo postružijo (pooblajo). Če bi pa vsled tega bilo potrebno žreblje na novo zabiti, zabije naj se v stare luknje les, da se molj ne more notri vgnjezditi.

5. *Vprašanje:* Ali bi se dobilo od društva cepičev? (A. Z. v Šmrt.)

Odgovor: Da, in sicer brezplačno, samo za poštnino nam pošljite 3 poštne marke po 5 kr.

Raznoterosti.

Čebele v vojski. Posebno smešen je bil dogodjaj v danski vojski, ko je nek oddelek konjikov prišel v dotiko s čebelami. — V nekem kraju je ajda posebno visoka zrastle, tako, da je bilo več v okolici stoječih čebelnjakov iz ilovice narejenih popolnoma skritih. Ta konjiški oddelek imel je ukaz izvršiti vajo in odjaha po ajdi. Kar naenkrat je bil sovražnik pred njimi, brez da bi se ga bili kaj nadjali. Napad se je izvršil od vseh strani, in s tako močjo, da se je oddelek razšel, ter da je zdaj in zdaj zapustil vojak konja ter bežal. Pa vendar ni bilo, slišati ne strela ne tolčenja in ne „hura!“ vpitja. Zbadcev je pa kar deževalo, ki so vojake in konje zadevali in zbadali. Vojaki jahači so nevede več tistih čebelnjakov s svojimi konji potrli, in čebele so se hotele za to neopreznost maščevati z bojem, v katerem ni strela, ne rožljanja sabel. Ta vojaški oddelek je vedel o tem sovražniku še več pripovedovati, a zapomnil si je dobro, da se je takih krajev odsihdob ogibal.

Oznanilo.

Vsem naročnikom panjov naznanimo, da jim panjove odpošljemo proti koneu t. m. Šole dobé po dva brezplačno, kar več po 50 kr. to je za polovico cene.

V odborovem imenu:
predsednik.

Oznanilo.

Na prodaj imam **do 13 éez zimo dobro ohranjenih panjov**, večinoma jako močnih in še s zdatno zalogo medú.

Greg. Jakel,
župnik v Rudniku pri Ljubljani.

Oznanilo.

Čebelarstvo in sadjerejsko društvo ima v draštvnem sadnem vrtu v Radoljici več sto visokodebelnih jablan po 30 kr.

" " " hrušek " 45 "

" " " orehov " 10 "

nekaj jabolčnih in nekaj hruševih pritlikovcev za oddati. Neudom je cena za 10 kr. višja.

Naročila naj se blagovoljno pošiljajo g. Homanu, trgoecu v Radoljici, ki je ob enem odbornik našega društva in oskrbnik vrta, in sicer o pravem času. *)

Predsedništvo.

*) Naroči se tudi lahko pri predsedništvu.

—*—

Oznanilo.

Podpisani ima v svoji drevsnici na Studenčicah blizo postaje Lesce-Bled (Lees-Veldes) na Kranjskem na prodaj:

1900 prav lepih po 4 leta starih moštovk (Mostbirnbäume),

600 " " hrušek žlahtnega plemena.

1200 več sortnih jabolčnih dreves.

Hruševa drevesa po 45 kr.

Jabolčna " " 35 "

Janez Gogala,
posestnik.

—*—

Kot novi udje so društvu pristopili p. n. gg.

Janez Valenčič, trgovec v Trnovim,

Franč Kumer, župnik v Mošnjah,

Fran Murnik, c. kr. stotnik na Bledu,

Jože Jurca, pos. v Bukuji,

Franč Bizjak, pos. v Draževniku,

Anđ. Regoršek, cerkv. v Šmariji,

*) Jože Kotnik, učitelj v Žusenu,

Janez Jane, pos. v Begunjah,

Matevž Flis, pos. v Stob,

Janez Kumauer, mestni kaplan in benef. v Kočevji,

Janez Pristov, pos. v Lešah,

Val. Serajnik, učitelj v Šentjanžu,

Luka Kepec, pos. v Lukovici,

Anton Urh, pos. v Gor. Stranjah,

Tomaž Gradišek, pos. v Sp. Stranjah,

*) Martin Jeretin, tajnik c. kr. okrajnega glavarstva v Litiji,

*) Matija Mrak, kaplan v Gorjah,

*) J. Matič, pos. v Mostah,

J. Gracel, mesar v Predtrgu.

*) Od leta 1886. v imeniku izpuščeni.

Listnica uredništva. G. Klj. v Šmh. Take tinte nij tu več moč dobiti, morebiti Vam pozneje vstrežemo.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnica „Čebelarkega in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Natassila Klein in Kovač v Ljubljani.